

KENDİSİYLE YARIŞAN ŞAMPİYON

Yazar

N. SELİN TAŞTEKİN

Resimleyen

ŞAHVER DOĞAR

KENDİSİYLE YARIŞAN ŞAMPİYON

T.C.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
TEMEL EĞİTİM GENEL MÜDÜRLÜĞÜ ADINA
Prof. Dr. ZARİFE SEÇER
Genel Müdür

Editörler
SERDAR ARHAN
İBRAHİM TÖKEL
AYNUR ARSLAN
GAMZE SEÇGİN
MELTEM DEMİR
ZEYNEP ÇANKAL

Dil Uzmanı
Doç.Dr. ÖZDEN ÖLMEZ CEYLAN

Dizgi ve Tasarım
SELDA KALIN

Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları: 307
Dizi-Yayın Numarası: 8919

ISBN 978-975-11-7363-8

Her hakkı saklıdır ve Millî Eğitim Bakanlığına aittir. Kitabın metin ve görselleri kısmen de olsa hiçbir surette alınıp yayımlanamaz.

Millî Eğitim Bakanlığının 28.04.2023 tarihli ve 75295462 sayılı Makam Oluru ile basılıp dağıtılması uygun görülmüştür.

KENDİSİYLE YARIŞAN ŞAMPİYON

Çevikayak, güneşin ilk ışıklarıyla uyanıp pencereden yemyeşil kırlara baktı:

- Büyük gün geldi!

Sesi duyan kardeşi Yaybacak da "Yaşasın!" diye sevinçle haykırarak zıp zıp zıpladı.

Anne Keskinkulak kapıyı usulca çalıp içeri girdi, "Günaydın minik tavşanlarım, kahvaltı hazır." dedi. Baba Gözüpek'in özenle pişirdiği havuçlu kekin kokusu tüm odayı doldurdu. Çabucak ellerini yüzlerini yıkayıp kahvaltıya oturdular. Tüm aile "Hoş Geldin İlkbahar" şenliğini konuşuyordu. Konu Çevikayak ve Yaybacak'ın beraber katılacağı koşu yarışına geldi.

Baba Gözüpek, "Madalyayla ilgili bir tahmininiz var mı?" diye sordu.

Çevikayak "Umarım erikten olur ve o madalyayı ben kazanabilirim." dedi.

Yaybacak kardeşini onaylamayan bir ses tonuyla "Yarışma sonunda sadece bir kişiye değil dereceye giren ilk üç kişiye madalya veriliyor." dedi.

Anne Keskinkulak, arkadaşları Kıkırbıdık'ın geçen sene koşu yarışına katıldığını ama yarışı bitirmeye üşendiğinden yarıda bıraktığını hatırlattı. Önemli olanın pes etmeden sonuna kadar yarışmak olduğunu söyledi.

Kahvaltıdan sonra Çevikayak ve Yaybacak odalarına gidip pofuduk kuyruklarını dışarda bırakan rahat eşofmanlarını giydiler. Spor ayakkabılarını da giydikten sonra her an koşacakmış gibi yarış pozisyonu aldılar. Anne Keskinkulak ve Baba Gözüpek bu heyecanlı yarışmacıları öpüp okula uğurladı. Arkalarından "Şenliğin tadını çıkarın!" diye seslendiler.

Çevikayak ve Yaybacak okul yolunda maratonda yarışır gibi koşuyorlardı. Yaybacak, bebekliğinden beri zıplayarak koşmakta çok iyiydi. Annesi ve babası ona isim seçmede hiç zorlanmamışlardı: Yaybacak!

Yaybacak bir sıçrayıp bir koşup Çevikayak'ı geçti. Çevikayak ise karşısına çıkan kütük ve kayalara takılmadan çevik bir hamleyle hoplayarak biraz sendeledikten sonra sağlam bir şekilde ayaklarının üzerine düştü. Tam bir Çevikayak hareketi! Bebekken de her defasında düşecek gibi sendelediği anlarda atik davranıp ayağa kalkmıştı ve güçlü bir şekilde ayaklarının üstünde durmuştu. Bu çevikliği ona ismini kazandırmıştı.

Çevikayak kardeşini geçip önünde durdu, "Mola" dedi. Su içmek için soluklandıklarında Yaybacak, "Keşke yanımıza yiyecek de alsaydık." dedi.

"Kek getirmesi için anneme seslensem mi?" diye sordu, kardeşine.

Çevikayak, "Annem bu mesafeden bizi duyamaz." dedi.

Hâlbuki Anne Keskin kulak onları gayet net bir şekilde duyabilirdi. Hem de bu mesafeden!

Çevikayak, annesini yormak istemediğinden ceplerini karıştırdı. "Yanımda biraz kuru yemiş getirmiştım. İstersen onu yiyebiliriz." dedi.

Yaybacak, "Kardeşlerin en iyisi! Yaşa!" diyerek Çevikayak'tan kuru yemişleri alıp ağzına attı. "Enerji yükleniyooooo" diyerek yerinde biraz yaylandı. Ardından bir ok gibi fırlayıp Çevikayak'ın üzerinden atladı.

Çevikayak "Hey Yaybacak! Sana kaç defa üstümden atlama demiştım." dedi. Kardeşine yetişmek için hızla ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Nihayet okula vardıklarında, okul bahçesinin “Hoş Geldin İlkbahar” şenliği için özenle düzenlendiğini gördüler. En az “Hoş Geldin Sonbahar” ve “Hoş Geldin Kış” şenliklerindeki kadar göz kamaştırıcıydı. Mevsim meyveleri ve sebzelerinden yapılmış yiyeceklerin sunulduğu büfe, rengârenk balonların asıldığı ağaçlar, çiçeklerle bezeli dans ve şarkı pisti ve engellerle dolu koşu pisti... Çevikayak ve Yaybacak her şenlikte olduğu gibi büyülenmiş bir hâlde koşu pistini inceliyorlardı. O sırada en iyi arkadaşları Kıpırkuyruk, Fırkanat ve Pürdikkat’i gördüler. Arkadaşlarına doğru koşular. Bir haftalık “Hoşça Kal Kış” tatilinden sonra birbirlerini ilk defa görüyorlardı, özlemle sarıldılar. Ardından sıkı dostlar, sahneye çıkan Gümbürses’in bestelediği şarkıya eşlik ettiler:

“Hoş geldin ilkbahar!
Yanında getirmişsin
Erik, çilek ve enginar.
Haydi, yiyelim arkadaşlar!
İlkbahar gidene kadar.”

Okulun tüm öğrencileri büyük bir neşeye şarkıya tempo tuttu. Şarkı bitince Kıpırkuyruk, Fırkanat, Pürdikkat ve Yaybacak yarışma için geliştirdikleri yeni taktikler, yarışta aşmayı en sevdikleri zorlayıcı engeller ve yarış sonunda kazanacakları madalya hakkında koyu bir sohbete daldılar.

Pürdikkat, “Arkadaşlar, zikzaklı engelleri daha hızlı geçmek için bir taktik buldum.” dedi. Yaybacak ve Kıpırkuyruk cankulağıyla Pürdikkat’i dinlerken Çevikayak ise birinci olup olamayacağını düşünüyordu. Geçen yıl Mevsim Karşılama Yarışı’nda kaçıncı olduğunu bile hatırlamıyordu ama bu yıl kesinlikle birincilik onun olmalıydı.

Öğretmen Sabrıtaşmaz, koşu yarışına katılacak adayların listesini güncellemeyi bitirdi. Fırkanat son anda koşu yarışından vazgeçip dans yarışmasına katılmaya karar verdi. Kendisini bu alanda daha yetenekli bulduğunu söyledi. Bu arada yarışa yeni bir yarışmacı katılmıştı. Rüzgâryele.

Çevikayak bundan hiç hoşlanmadı.

Yeni yarışmacı demek yeni rakip demektir, üstelik hızlı bir rakip!

Öğretmen yarışmacıları etrafına toplayıp hakemlik yapacağı yarışın kurallarını anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi:

- Önemli olan kazanmak değil, katılmaktır.

Çevikayak bu sözden hoşlanmadı. "Yarışmalar rakiplerini geçip kazanmak içindir!" diye söylendi içinden.

O sırada Öğretmen yarışmacılara seslendi:

- Herkes yerini alsın lütfen!

Pürdikkat, Yaybacak, Kıpırkuyruk, Rüzgâryele ve Çevikayak başlangıç çizgisine sıralanıp öğretmenin başla işaretini beklediler.

Çevikayak'ın kalbi heyecandan küt küt atıyordu.

"Hazır, bir, iki, üç. Başla!" dedikten sonra öğretmen düdüğü çaldı.

"DÜÜÜT!"

Yarışmacılar, koşmaya başladılar. Çevikayak, her engeli aşarken sağlam bir şekilde ayaklarının üzerine düşüyor ve hız kaybetmeden koşuyordu. Seyircilerden "Çevikayak! Çevikayak!" tezahüratları yükseliyordu. Arada "Yaybacak" ismi duyuluyordu. Bir süre sonra "Rüzgâryele" ismi de duyulmaya başlandı. Çevikayak bir taraftan tüm hızıyla koşarken diğer taraftan rakiplerini takip ediyordu. O sırada Kıpırkuyruk kuyruğunu kıpır kıpır kıpırdatarak tüm gücüyle zıpladı ve yüksek bir engeli rahatlıkla aştı. Yüksek engellerde en az zaman kaybeden oydu. Pürdikkat ise bitiş çizgisine odaklanmış bir şekilde özellikle zikzaklı engellerde hiç şaşırılmayıp koşmaya devam etti. Yaybacak, yılanıp ileri sıçrama hareketlerini yapabileceği alanları hesaplıyor ve her defasında ileri fırlıyordu. Böylece bazı engellerde kaybettiği zamanı telafi edebiliyordu. Rüzgâryele koşarken mesafeleri uzun bacaklarıyla adeta kısaltıyordu. Gözü sürekli rakiplerinde olan Çevikayak'ın heyecanı bir balon gibi büyüdü. "Olamaz, birinci olamayacağım!" diye endişelenip panikledi. O sırada Öğretmen bitiş düdüğünü çaldı:

"DÜÜÜT"

Yarışma sona erdi. Rüzgârıyla birinci olmuştu. Kıpırkuyruk ikinci, Yaybacak üçüncü. Pürdikkat ve Çevikayak dereceye girememişti. Öğretmen Sabritaşmaz, yarışmaya katılma cesareti gösterdikleri ve pes etmeden yarışın sonuna kadar devam ettikleri için yarışmacıları tebrik etti. Ardından her birinin boynuna erik madalyası taktı. Arkadaşları madalyalarını afiyetle midelerine indirirken Çevikayak kendini daha fazla tutamadı, "Kaybetmekten nefret ediyorum!" diye bağırıp ağlamaya başladı. Öyle bir ağladı ki yer yerinden oynadı.

Herkes çok şaşırıldı. Çevikayak'ı teselli etmeye çalıştı. Kıpırkuyruk, "Hatırla dostum önemli olan kazanmak değil, katılmaktır." deyince Çevikayak, "Bu sözü hiç sevmiyorum!" diye bağırdı ve onların yanından uzaklaştı.

Öğretmen Sabritaşmaz, bir köşede oturmuş sessizce ağlayan Çevikayak'ın yanına gitti. Çevikayak, "Hepinizin keyfini kaçırdım, özür dilerim öğretmenim." dedi. Öğretmen Sabritaşmaz sevecen bir şekilde, "Özür dilemene gerek yok, neden bu kadar üzüldüğünü anlatmak ister misin?" dedi. Çevikayak "Birinci olmayı çok istiyordum ama dereceye bile giremedim." dedi üzgün bir şekilde.

Öğretmeni "Biliyor musun ben de senin yaşlarındayken birinci olmayı çok isterdim." dedi.

Çevikayak merakla öğretmenine baktı,
"Peki, ya şimdi?" diye sordu Çevikayak.

"Şimdi birinciliğin ya da sonunculüğün değil, tüm sonuçların önemli bir deneyim olduğuna inanıyorum. Zamanla senin de bakış açın değişecek, kendine biraz zaman ver." dedi öğretmeni.

Çevikayak desteği için öğretmenine teşekkür etti.

Öğretmen "O zaman hadi gidelim, Fırkanat'ın dans performansını kaçırmak istemezsin değil mi?" diye sordu.

"Asla kaçırmak istemem öğretmenim!" dedikten sonra Çevikayak öğretmeniyle birlikte dans yarışmasını izlemeye gitti.

Tüm arkadaşları Fırkanat'ı izlemek için pistin etrafında sabırsızca bekliyordu. Çevikayak'ı görünce sevinçle yanına koşup ona sarıldılar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Yaybacak.

Çevikayak "İyiyim kardeşim, endişelenmene gerek yok." dedikten sonra "Fırkanat dans etti mi?" diye sordu.

Yaybacak, "Henüz değil." dedi.

Sonunda sıra Fırkanat'a gelmişti. Harika dans ediyordu. Kuyruğunun üstünde yaptığı son dönüşü kalabalığı coşturdu.

Kıpırkuyruk "Fırkanat iyi ki de dans yarışmasına katılmış." dedi. Çevikayak arkadaşını başıyla onayladı.

Şenlik bittikten sonra eve dönen Çevikayak ve Yaybacak biraz dinlendikten sonra anne ve babasına sofrayı kurmak için yardım ettiler. Akşam yemeğinde Yaybacak heyecanla "Hoş Geldin İlkbahar" şenliğindeki tüm etkinlikleri, Gümbürses'in harika bestesini, Fırkanat'ın muazzam dans gösterisini, Rüzgâryele'nin son anda yarışa katılıp birinci olarak yarışı bitirmesini ve tazecik erik madalyalarını en ince detayına kadar anlattı. Çevikayak, kardeşine kendisiyle olan kısmını anlatmadığı için minnettardı. Bununla birlikte her ne kadar utandıysa da yaşadığı bu olayı ailesinden saklamaması gerektiğini düşündü. Çevikayak, "Biliyor musunuz? Yarışın sonunda birinci olamadığım için ağladım." dedi. Tüm aile bir anda sessizleşti. Bir süre sonra babası sessizliği bozdu, "Bazen duygularımızı kontrol edemediğimiz anlar olabilir. Bu çok normal." dedi. Annesi,

gülümseyerek baba Gözüpek'i onayladı.

Yemekten sonra baba Gözüpek ve Yaybacak masayı toplarken Anne Keskin kulak ve Çevik ayak bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. Annesi, Çevik ayak'ı bir hayli düşünceli gördü.

"Bugünle ilgili konuşmak ister misin?" dedi.

Annesinin anlayışlı sesi, içini dökmesi için Çevik ayak'a cesaret verdi.

"Bu kez yarışta birinci olacağımı düşünmüştüm ama olamadım. Yoksa ben bu alanda iyi değil miyim?" dedi.

"Sen Çevik ayaksın unuttun mu? Sadece kendine bir hedef koydun ve bunu başaramadın o kadar."

"Geçen yıl yarışlarda sadece koşmayı düşünürdüm, kimin birinci ya da sonuncu olduğunu önemsemezdim."

"Şimdi neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Tüm arkadaşlarım bu yılki yarışlarda dereceye girdi. Ben de başarmak istiyorum."

"Peki, hedefine ulaşmak için neler yapmayı düşünüyorsun?"

"Spor ayakkabılarımı değiştirmeyi düşünüyorum. Böylece daha hızlı koşup daha yükseğe zıplayabileceğim."

Anne Keskin kulak "Bence yarışla ilgili bakış açını değiştirmelisin." dedi. Çevik ayak annesinden bunu duymayı beklemiyordu, şaşırıldı.

"Peki, yeni bir bakış açısını nasıl bulacağım anneciğim?"

"Bunu keşfedeceğin konusunda sana güveniyorum." deyip Anne Keskin kulak, Çevik ayak'ı öptü ve düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Çevik ayak bir bilmecenin içinde gibi hissetti kendini. Annesi de öğretmeni gibi bakış açısını değiştirmesinden bahsediyordu. İkisinin de sözlerini anlamaya çalıştı. Yarışla ilgili bakış açısını değiştirirse "Hoş Geldin Yaz" şenliğinde birinci olabilirdi. "Peki ama bakış açısını nasıl değiştirecekti?" düşündü, düşündü, düşündü ve "Bulduum!" diye sevinçle haykırdı. Çevik ayak, Bilge Dede'den bir kitap ödünç alacaktı. Kitapların yeni bir bakış açısı kazandırmada ona yardımcı olabileceğini düşündü. Bilge Dede'nin evi tüm orman canlıları için koca bir kütüphaneydi. Çevik ayak, çözüme doğru ilk adımı atacak olmanın umuduyla yatağına gitti ve sabaha kadar mışıl mışıl uyudu. Sabah uyanır uyanmaz Bilge Dede'nin ağaç

kovuğundaki kütüphanesine gitmek için ailesinden izin aldı. Bilge Dede'nin ormanın içindeki evine sonunda vardı. Uzun merdivenlerden çıkmak yerine gerindi, gerindi tüm gücüyle hoop diye kapının önüne atladı. Hoplama sesinden olacak ki bir anda kapıda beliren Bilge Dede "Vay canına, iyi sıçrayıştı Çevikayak, hoş geldin."

"Hoş bulduk Bilge Dedeciğim, içeri girebilir miyim?"

"Tabii ki buyur çocuğum."

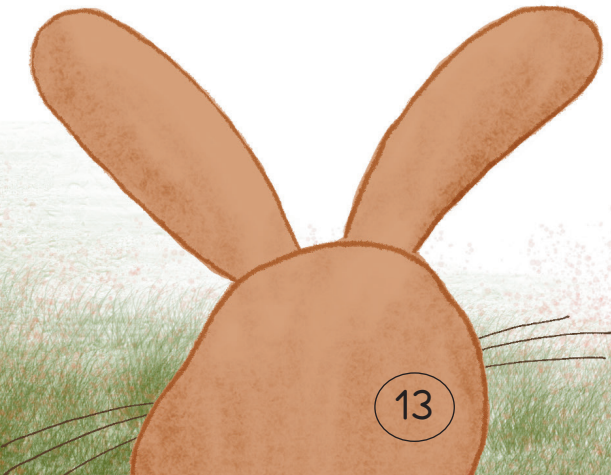
Çevikayak yüzlerce kitabın özenle dizildiği raflara bakıp kitap kokusunu içine çekti. O sırada elinde bir tabak kurabiyeyle oturma odasına gelen Bilge Dede, "Eee Çevikayak hangi rüzgâr attı seni buraya?" dedi. Çevikayak, kendine ikram edilen kurabiyeyi yerken bir yandan da konuşmaya çalıştı. "Yeni bir bakış açısı bulmama yardım edecek bir kitaba ihtiyacım var." dedi. Çevikayak'ı ilgiyle dinleyen Bilge Dede, "Buradaki kitapların çoğu sana yeni bir bakış açısı kazandırabilir." dedi.

Çevikayak, raflardaki kitaplara hızlıca göz attı. Vay be, ne çok kitap var, Bilge Dede'nin yaşından bile fazla! diye düşündü. Hepsini okuyup süper bir bakış açısına sahip olabilirdi ama tümünü "Hoş Geldin Yaz" şenliğine kadar okuyacak vakti yoktu.

"Yarışlarla ilgili bakış açımı değiştirebilecek bir kitap arıyorum."

Bilge Dede, "Sanırım bana biraz daha detay vermelisin Çevikayakçığım." dedi.

"Okulumuzda düzenlenen 'Hoş Geldin Yaz' şenliğindeki koşu yarışında birinci olmak istiyorum. Eğer bakış açımı değiştirirsem yarış birinci olarak kazanacağıma inanıyorum." dedi Çevikayak.

Bilge Dede, biraz düşündü: "Sanırım şu raflarda bununla alakalı kitaplar olabilir, bir bakayım." dedi. Kitaplığın en üst rafından Çevikayak için bir kitap aldı.

"Hah işte 'Kaybetmenin Sırları' burada." dedi.

Çevikayak şaşırды, "Bilge Dede 'Kaybetmenin Sırları' mı? 'Kazanmanın Sırları' diye bir kitap yok mu?" diye umutla sordu.

"Ne yazık ki yok ama bu güzel bir kitap sana ilham verecek." dedi Bilge Dede.

Çevikayak zaten yarışlarda birinci olamıyordu. Kaybetmenin bir sırrı varsa bunu en iyi kendisi bilirdi. Bugün Çevikayak'ın kesinlikle şanslı günü değildi!

Kitabı isteksizce alırken "Teşekkür ederim Bilge Dede!" dedi ve eve doğru yola koyuldu.

Eve varır varmaz kitabı bir kenara koydu. Akşam yemeğinde aklında bu kitap vardı. Acaba neydi bu kitabın konusu diye düşünmeden duramıyordu. Odasına geçtiğinde kitabı açıp incelemeye başladı. "Kaybetmenin Sırları" kitabında koşu şampiyonlarından bilim hayvanlarına kadar alanlarında önemli başarılar elde etmiş kişilerin fotoğrafları vardı: Satranç Ustası Panda, Dahi Bilim Hayvanı Antilop, Koşu Şampiyonu Tazı, Yaratıcı Yazar Yunus, Futbol Dehası Sincap, Yenilikçi Öğretmen Geyik... Çevikayak: "Bu kadar başarılı kişilerin kaybetmekle ne ilgisi olabilir?" diye düşündü. Hangi sırrı vereceklerini çok merak etti ve okumaya başladı.

Tüm bu kişilerin çalışmalarında kimi zaman başarılı kimi zaman başarısız olduklarını, sonuç ne olursa olsun bu süreçte yeni şeyler keşfettikleri için mutlu olduklarını anlatıyordu kitap. Yaşadıkları başarısızlıklar onları başarmak için motive etmişti. Daha çok çalışıp kendilerinin güçlü yönlerini bulmaya istekli hâle gelmişlerdi.

Çevikayak heyecanla kitabı okumaya devam etti. Kitaptaki "Altın Öğütler" başlığı altında bu kişilerin bazı öğütleri sıralanmıştı:

Futbol Dehası Sincap, "Sadece kendine ve hedefine odaklan."

Yaratıcı Yazar Yunus, "Başarısızlıklar başarmanın ilk adımıdır, çalışmaya devam et."

Koşu Şampiyonu Tazı, "Başarmamak değil hiçbir şey yapmamak kötüdür."

diye öğüt veriyordu.

Çevikayak, birkaç gün boyunca bu kitabı okumak dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmedi. Nihayet kitabı okumayı bitirmişti.

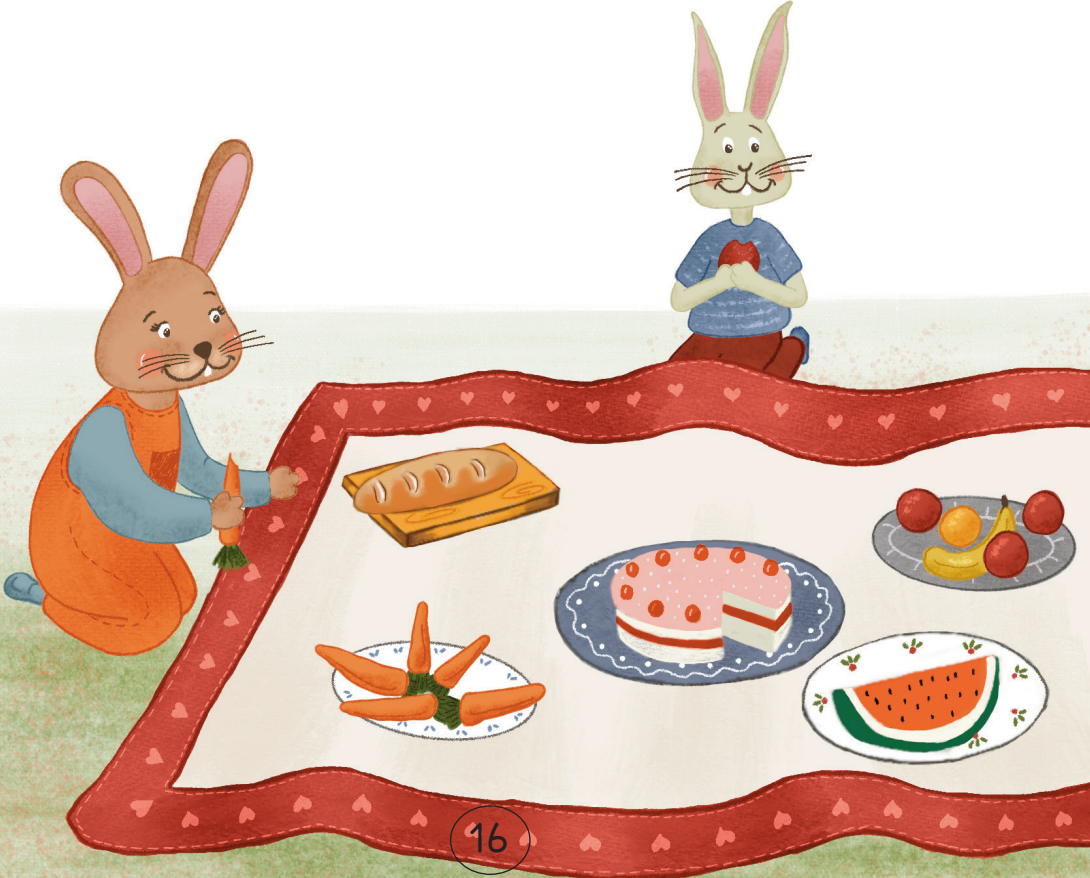
Ertesi gün Çevikayak ve ailesi, ormanda piknik yapmak için erkenden kalkıp hazırlandılar. Evden ayrılmadan önce Yaybacak, kardeşinin spor ayakkabılarını giydiğini fark etti ve "Neden 'Hoş Geldin Yaz' şenliğinde yarışacakmışsın gibi hazırlandın kardeşim?" diye sordu. "Çünkü 'Hoş Geldin Yaz' şenliği için hazırlanacağım." dedi.

Yaybacak "İyi fikir." diyerek annesinin hazırladığı piknik sepetine hevesli bir bakış attı. Ormana vardıklarında yemyeşil çimlerin üzerine örtülerini serip piknik sepetlerinden yiyecek ve içecekleri çıkartmaya başladılar.

Yaybacak, sofranın ortasındaki kirazlı pastayı görünce çok heyecanlandı. Kirazlı pastayı çok seviyordu. Çevikayak ise enerji depolamak için bir havuç yedikten sonra koşmaya karar verdi. Birkaç ısınma hareketi yaptıktan sonra tam koşmaya hazırlanıyordu ki kardeşi Yaybacak yanına geldi, "Beraber yarışalım mı?" dedi.

Çevikayak: "Tabii ki." dedi.

Orman, engellerle dolu yarış pistine benziyordu.

“İşte yarış pistimiz, bitiş çizgisi de nehir olsun.” dedi Çevikayak.

Çevikayak annesinden hakem olmasını rica etti. Bir dal parçasını düdük hâline getiren Anne Keskinkulak:

“Hazır, bir, iki, üç! **DÜÜÜT!**” diyerek yarışmayı başlattı.

Çevikayak ve Yaybacak tepelerin üstünden hopladılar, küçük göletlerden karşıya zıplayıp kıvrıla kıvrıla nehre kadar uzanan patikada koştular. Sonunda nehre vardılar. O sırada, Anne Keskinkulak “Yarışma bitti, **DÜÜÜT!**” diye seslendi. Çevikayak, saatine baktı, nehre ne kadar sürede vardıklarını hesapladı ve bunu cebinde taşıdığı not defterine kaydetti.

Çevikayak her fırsatta koşuyordu. Bir öncekinden daha hızlı koşmak için yeni taktikler geliştiriyor, zaman tutuyor ve hedefine ne kadar sürede vardığını not defterine yazıyordu. Sonunda, Çevikayak ve Yaybacak’ın sabırsızlıkla bekledikleri mevsim gelmişti. “Hoş Geldin Yaz” şenliğine bir an önce katılmak için kahvaltılarını hızlıca bitirmişlerdi. Baba Gözüpek ve Anne Keskinkulak iyi şanslar dileyip onları uğurladılar.

Babaları uzaktan seslendi, "Madalyasını yemeyen olursa seve seve yerim." Çevikayak ve Yaybacak birbirine bakıp güldü, "Elbette babacığım!" dedikten sonra heyecanla okula doğru koşmaya başladılar.

Okul bahçesi çiçeklerle ve rengârenk balonlarla süslenmişti. Çevikayak'ın dikkatini ilk çeken koşu pisti oldu. Koşu pistine uzun uzun baktı. Sonra Kıpırkuyruk, Rüzgâryele ve Pürdikkat'in onlara doğru geldiklerini gördü. Kalabalığın arasından sıyrılıp birbirlerine sevinçle sarıldılar. Gümbürses sahneye çıktı. Herkes Gümbürses'in yaz şarkısını dinlemek için sabırsızlanıyordu. Gümbürses, "Deneme bir, iki, üç!" deyip mikrofonu kontrol ettikten sonra şarkısını söylemeye başladı:

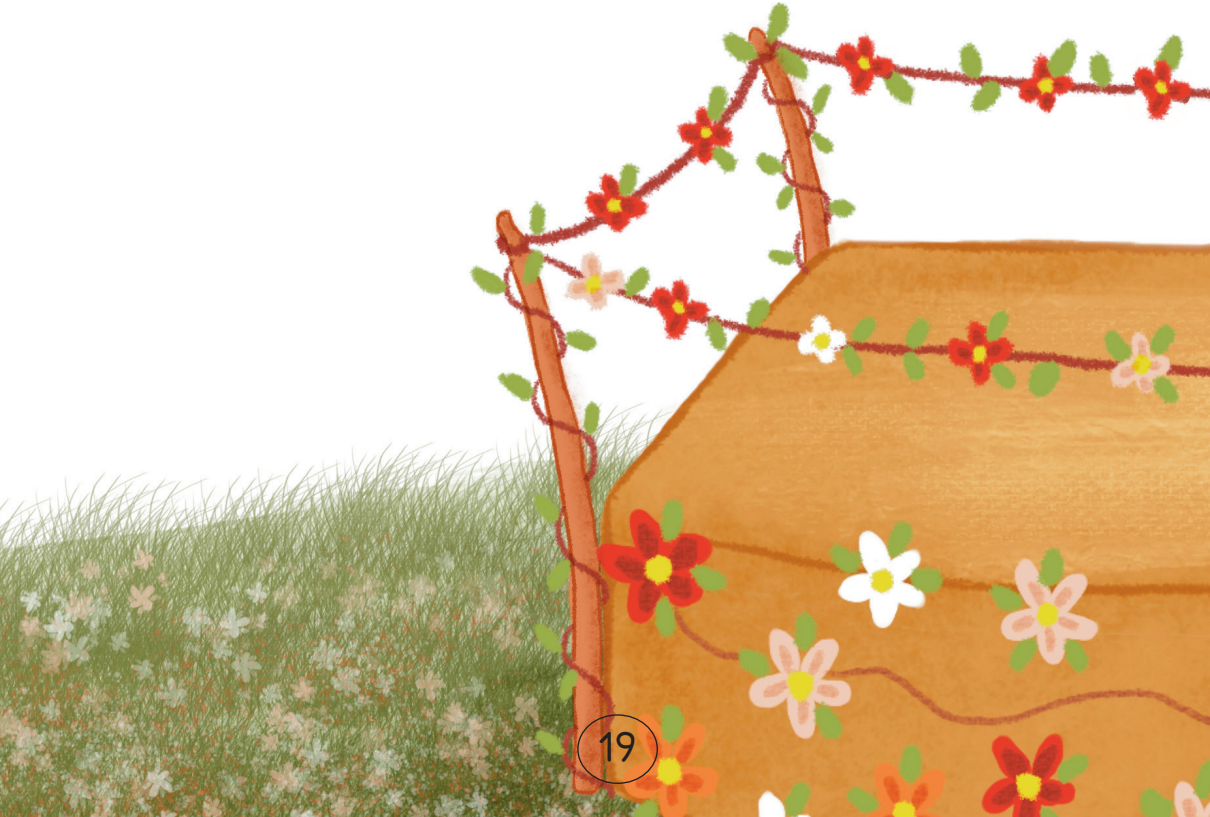
"Hoş geldin yaz!
Yanında getirmişsin
Bezelye, karpuz ve kiraz.
Haydi, yiyelim arkadaşlar!
Yaz gidene kadar."

Şarkı biter bitmez Öğretmen Sabrıtaşmaz yarışmacı listesine baktı. "Rüzgârıyele, Yaybacak, Çevikayak, Kıpırkuyruk ve Pürdikkat; yerlerinizi alın lütfen!" diye seslendi. Yarışmacılar yan yana sıralanıp kuralları dinledi. Öğretmen Sabrıtaşmaz, "Sonuç ne olursa olsun önemli olan kazanmak değil, katılmaktır." dedi. Ardından yarışmacılar birbirlerine "Başarılar!" dilediler ve yarış pozisyonu aldılar. "Hazır, bir, iki, üç... Başla!" dedikten sonra öğretmen düdüğünü çaldı.

"DÜÜÜT!"

Tüm yarışmacılar hopluya zıplaya, engelleri aşı aşı koşmaya başladı. Çevikayak da hiç durmadan koşuyor, hopluyor, engellerden atlayıp ileriye sıçırıyordu. Yanından hızla koşup geçenleri fark etmedi çünkü artık kimseyi geçmekle ilgilenmiyordu. Tek hedefi daha önceki hâlden biraz daha hızlı olmaktı. Çevikayak, önündeki çizginin koştukça ona yakınlaştığını gördü. Tezahüratlar, "Pürdikkat! Pürdikkat!" şeklinde kulaklarını çınlatıyordu. Ama Çevikayak, moralini hiç bozmadan ve hızını düşürmeden koşmaya devam etti. Sonra bir anda durdu. Olduğu yerde gerindi, gerindi arka ayaklarından güç alıp öyle bir zıpladı ki bitiş çizgisi birkaç metre arkasında kaldı. Öğretmen Sabrıtaşmaz bitiş düdüğünü "DÜÜÜT!" diye çaldı. Yarışma sona erdi fakat Çevikayak durmadı. Bitiş çizgisinin bir hayli ilerisindeki ulu çınar ağacına odaklanmış bir hâlde koşmaya devam etti.

Arkadaşlarının hep bir ağızdan seslendiğini duydu:

"Yarışma bitti, koşmana gerek yok!"

Öğretmen Sabrıtaşmaz Çevikayak'ın hâlâ neden koştuğuna anlam veremedi ve endişeyle onun peşinden gitti. Çevikayak ağaca kadar gelince durdu ve cebinden saatini çıkarıp baktı. "Kendimi geçtim, yaşasın!" diye sevinçle haykırdı.

"Çevikayak ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu Öğretmeni.

"Sorun yok öğretmenim." dedi ve öğretmenine sarıldı.

"Sadece, dediğiniz gibi bakış açımı değiştirdim. O kadar sevinçliydi ki öğretmenin bir şey söylemesine fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Birilerini geçmeyi hâlâ seviyorum ama geçmeyi sevdiğim o kişi sadece benim!"

Öğretmen Sabrıtaşmaz büyük bir anlayışla gülümsedi, "Harika bir bakış açısı. Senin adına çok mutluyum." dedi. Bu arada Yaybacak, Kıpırkuyruk, Rüzgâryele ve Pürdikkat onların yanına geldi. Pürdikkat nefes nefese, "Yarışmayı birinci bitirdiğin hâlde neden koşmaya devam ettin Çevikayak?" diye sordu.

Çevikayak kulaklarına inanamadı, “Şampiyon mu oldum?”
Yaybacak, “Evet kardeşim, şampiyon oldun!”

Çevikayak gerçekten çok sevindi ama şampiyon olmasa da üzülmeceğini biliyordu.

Kardeşine dönerek, “Yaybacak unuttun mu? Önemli olan kazanmak değil, katılmaktır.” diyerek gülümsedi ve birbirilerine sarıldılar.

Çevikayak birinci, Yaybacak ikinci, Rüzgâryeyle üçüncü olmuştu. Pürdikkat ve Kıpırkuyruk dereceye girememişti. Dereceye girenler yan yana sıralanıp Öğretmen Sabritaşmaz’ın onlara takacağı madalyayı merakla beklediler.

“Yaşasın kiraz madalyalar!” diye sevinçle bağırdı Pürdikkat.

Çevikayak kirazları çok severdi bu madalyaya çok sevindi.

Öğretmen Sabrıtaşmaz, kiraz madalyaları yarışmacıların boynuna teker teker taktı ve Çevikayak’a sıra gelince “Şampiyonluk deneyiminin tadını çıkar.” deyip gülümsedi. Çevikayak arkadaşlarıyla birlikte madalyasını afiyetle yedi.

Akşam yemeği şenliğin devamı gibiydi. Özenle hazırlanan yemekleri yerken günün özetini yine Yaybacak’tan dinlediler ve sıra en heyecanlı kısma gelmişti. Anlatması için Çevikayak’a baktı Yaybacak. “Bugün yarışı her birimiz pes etmeden tamamladık ve madalyalarımızı afiyetle yedik.” dedi Çevikayak. Yaybacak zıplayarak “Çevikayak yarışı birinci bitirdi ama hâlâ koşmaya devam etti.” deyip kıkır kıkır güldü. Baba Gözüpek duyduğu şeye pek anlam veremeyerek Çevikayak’a baktı. Anne Keskin kulak da en az Baba Gözüpek kadar merak etti, “Bir nedeni var mıydı canım?” dedi. Çevikayak, “Sadece yeni bir bakış açısı diyelim anneciğim.” dedi ve muzipçe gülümsedi. Tüm aile yemek yemeye neşeye devam etti.

Odasına geçtiğinde Çevikayak’ın gözüne “Kaybetmenin Sırları” kitabı ilişti. Kitabın arasına kendisinden sonra okuyacak kişi için bir not bıraktı. “Artık kitabı Bilge Dede’ye geri götürebilirim.” diye düşündü.

Ertesi gün Bilge Dede’nin kütüphanesine uğradı. “Bahsettiğin gibi güzel değil, çok güzel bir kitapmış.” dedi.

Bilge Dede, “İsmine bakınca öyle düşünülüyor değil mi?” diyerek Çevikayak’a göz kırptı.

Çevikayak, Bilge Dede ile vedalaşırken kitabın arasına kendisinden sonra okuyacak kişi için not bıraktığını söyledi ve eve doğru yola koyuldu.

Bilge Dede merakla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Sayfaların arasında Çevikayak'ın yarışta arkadaşlarıyla birbirlerine sarıldıkları fotoğrafını ve notunu buldu. Kendisiyle Yarışan Şampiyon Tavşan'ın öğüdü: "Ancak kendinle yarışırsan kazanırsın."

KENDİSİYLE YARIŞAN ŞAMPİYON

Okullarında düzenlenen "Hoş Geldin İlkbahar" şenliğindeki koşu yarışına katılan Çevikayak yarışta sonuncu olunca çok üzülür. Çevresindekiler önemli olanın kazanmak olmadığını söylese de Çevikayak ikna olmaz. Bilge Dede'den bir kitap ödünç almaya karar verir. Çünkü ailesi çoğu meseleyi ondan ödünç aldıkları kitaplarla çözmüştür. Bilge Dede'nin önerdiği kitabın adı "Kaybetmenin Sırları" olunca Çevikayak hayal kırıklığı yaşar. Ancak kitapta bilmediği bazı sırlar yazılıdır.

**BİZİM
HİKAYEMİZ
SERİSİ**